

МІЖРЕГІОНАЛЬНА
АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

НАУКОВІ ПРАЦІ МАУП

Серія
ПОЛІТИЧНІ НАУКИ

Випуск 2 (53)
2017

Засновано 2001 року
Видання виходить 4 рази на рік

Київ
ДП “Видавничий дім “Персонал”
2017

УДК 330-339; 321.7; 159.9
ББК 65.9(4УКР)29-2я43

Редакційна колегія

Курко М. Н., д-р юрид. наук, проф. — головний редактор
Головатий М. Ф., д-р політ. наук, проф. — заступник головного редактора
Ігнатченко А. А., канд. техн. наук — відповідальний редактор

Антонюк О. В., д-р політ. наук, проф.,
Бабкіна О. В., д-р політ. наук, проф.,
Бідзюра І. П., д-р політ. наук,
Варзар І. М., д-р політ. наук, проф.,
Воронін В. М., д-р іст. наук,
Головатий М. Ф., д-р політ. наук, проф.,
Мєлков Ю. О., д-р філос. наук, доц.,
Перегуда Є. В., д-р політ. наук, проф.,
Піляєв І. С., д-р політ. наук,
Попов В. Ж., д-р іст. наук, проф.

*Рекомендовано до друку Вченою радою Міжрегіональної Академії
управління персоналом (протокол № 6 від 22 червня 2017 р.)*

Видання індексується Google Scholar

Наукові праці МАУП. — Серія : Політичні науки. — 2017. — Вип. 2 (53) /
[редкол.: М. Н. Курко (голов. ред.) та ін.]. — Київ : МАУП, ДП “Вид. дім
“Персонал”, 2017. — 86 с.: іл. — Бібліогр. у кінці ст. — Виходить 4 рази на рік.

У збірнику наукових праць публікуються статті науковців, які займаються
проблемами розвитку політології.

Для науковців, викладачів, студентів, а також усіх, кого цікавить розвиток
науки в Україні.

ББК 65.9(4УКР)29-2я43+67.9(4УКР)я43

© Міжрегіональна Академія управління
персоналом (МАУП), 2017
© ДП “Видавничий дім “Персонал”, 2017

ЗМІСТ

Відомості про авторів	4
Гула Р. В. <i>Політичні ідеї монархічного консерватизму в Україні у 1900–1914 рр.</i>	5
Котовська О. П. <i>Ціннісні зміни посттоталітарної України та їхній вплив на формування української моделі публічного (державного) управління</i>	13
Нельга Т. О., Дзекунова Д. М. <i>Молодіжна девіація в Україні: ставлення студентської молоді до вживання наркотиків</i>	23
Савойська С. В. <i>Конструктивна мовна політика як поняття та явище</i>	30
Цибух В. І. <i>Розбудова української культури засобами туризму</i>	37
Бакрадзе Л. М. <i>Особливості державного будівництва країн пострадянського простору в умовах політичних трансформацій</i>	44
Голомша М. Я. <i>Специфіка та особливості впровадження нових технологій управління персоналом в умовах трансформації державної служби на сучасному етапі суспільного розвитку</i>	52
Маценко Є. В. <i>Теоретико-методологічні основи обґрунтування феномену “національна безпека” адекватно специфічним особливостям сучасного суспільного розвитку</i>	59
Пхіденко М. О. <i>Косовський прецедент та його вплив на сучасні міжнародні відносини</i>	64
АКАДЕМІЧНЕ ЕСЕ	72
Медвідь Ф. М. <i>Михайло Грушевський як голова Наукового товариства ім. Шевченка</i>	72
Бідзюра І. П. <i>“Діти вулиці”: безпритульність і громадянське суспільство</i>	78
Бідзюра І. П., Бідзюра Р. І. <i>Проблеми України як країни, суспільства і держави (не зовсім науковий коментар)</i>	80

І. П. БІДЗЮРА

Р. І. БІДЗЮРА

Міжрегіональна Академія управління персоналом, м. Київ

ПРОБЛЕМИ УКРАЇНИ ЯК КРАЇНИ, СУСПІЛЬСТВА І ДЕРЖАВИ (НЕ ЗОВСІМ НАУКОВИЙ КОМЕНТАР)

Наукові праці МАУП, 2017, вип. 53(2), с. 80–82

Означаючи логіку і мету цієї статті, як наукового дискурсу, доречно пригадати слова Люсьєн Февра із праці “Бої за історію”: “Не дуже важко описати те, що бачиш — набагато важче побачити те, що треба описати”.

Соціально-економічний та суспільно-політичний процес в Україні за роки незалежності Ніколо Макіавеллі назвав би не інакше як “танок в порочному колі бідності”: “Неефективна економіка — низька культура — антинародна політика — неефективна економіка”. Можливо це українська традиція перебувати в цьому замкненому колі, традиція, якій більше 25 років (а за сутністю і століття)? Можливо і Лешек Кулаковський має рацію резюмуючи, що “если бы люди хранили безусловную верность традиции, они бы и поныне жили в пещерах; если бы они порвали с ней совершенно и окончательно, им пришлось бы вернуться в пещеры”. Але ж відомий український митець, Почесний директор Українсько-Азербайджанського інституту соціальних наук і самоврядування Г. А. Алієва, Борис Олійник, 80-ти річчя від дня народження і 50-ти річчя творчої діяльності якого недавно відзначила Україна, іншої думки:

Ми тут жили ще до часів потопу,
Наш корінь у земну росте вісь,
І перше, ніж учити нас, Європо,
На себе ліпше збоку подивись.
Ти нас озвала хутором пихато,
Облиш: твій посміх нам не допече,
Бо ми тоді вже побілили хату,
Як ти іще не вийшла із печер.

А можливо чинник наших проблем, як стверджують професори Микола Головатий та Іван Варзар, через затримку у соціоцивілізаційному та технологічному розвитку національних меншин і етнічних груп в Україні, і саме через

це еволюція генетичного коду успішності розтягнута на століття. А успішність, як відомо, — це транзакція “економіки зірок”.

А можливо українські проблеми полягають у пошуку і визначенні якихось специфічних механізмів управління соціальним поступом, як зазначав професор Юрій Сурмін. Адже результати діяльності органів усіх рівнів управління визначально впливають на існування як самої держави, так і подальший розвиток усіх сфер життєдіяльності людини і країни. Це відомий у світі історично визнаний погляд. Він відображений і у виступі Президента Всесвітнього банку Девіда Вульфенсона на щорічній сесії МВФ і СБ у вересні 1999 р., в якому він ще раз загострив увагу на тому, що слабе державне управління може витиснути цілі країни і народи на периферію соціально-економічного розвитку.

А можливо, наші біди від упереджено усвідомленої владою “істинної мети” вимушених реформ. Зокрема, у черговому “Голосі України” наводиться цитата високопосадовця: “Децентралізація — це ключ до успіху держави...”? Інший стверджує, що усі реформи в Україні проводяться для ... отримання макрофінансової допомоги. Наступний чиновник взагалі переконаний, що “Найголовніша реформа сьогодні — зберегти те, що є”. Це декларується в країні, де 80 % громадян живуть на межі бідності, а рівень довіри до влади (держави) давно уже трансформувався у недовіру. І що цікаво — стали бідними відразу ж, як стали власниками землі, заводів і фабрик після горезвісної ваучерної приватизації. Врешті-решт стали тими, ким і “хотілося комусь?”: ніким і нічим. Про них (людей) один із лідерів парламентської політичної партії з трибуни парламенту, наче співчуваючи, каже: “Ніким не почуті люди, які б’ють головами об стіну уряду і парламенту”. Так і хочеться продовжити вустами Великого Тараса: “... і німі на панщину ідуть...”. Про своїх співвітчизників у США, Великій Британії, Німеччині або навіть в Польщі політичні лідери цих країн ніколи б не дозволили собі такого сказати навіть уві сні, тим більше висловлюватися публічно. “Опозиція” підтверджує слова попередників: “Парламент України працює відокремлено від того, що дійсно турбує людей, захищаючи свої інтереси від народу”.

Але ж колишній президент Центробанку і Прем’єр-міністр Латвії Ейнарс Репше, автор словацького економічного дива Іван Міклош, колишній Прем’єр Чехії Вацлав Клаус, польський реформатор Лешек Бальцерович і грузин Каха Бендукідзе успіх ринкових трансформацій вбачали у створенні комфортних умов життя громадян, об’єднання нації. Адже саме громадянство, тобто членство у державі, дає індивідам право сказати своє слово в урядуванні країною. Зазначеним політичним діячам, воістину великим людям світової історії, належать поради усім реформаторам, на кшталт: ідея про послідовність реформ глибоко помилкова, ризикований план — кращий за безнадійний, немає стандартної історії успіху, єдиний рецепт об’єднати націю — торгувати, торгувати, торгувати. А відносно ролі держави (як інституту), то для практикуючих інституціоналістів, прихильників свободи відповідь полягає в тому, що коли держава спробує зробити що-небудь добре, швидше за все вийде погано.

А можливо, Лао Цзи правий у переконанні, що чим “Більше законів — більше бандитів”, а отже, корупції. Майдан гідності дав дуже великий мандат владі, але мандат не підписаний. У мандаті не було зазначено: “Зробіть оце і оце”, а було: “Так далі жити не можна, зробіть бодай щось”. Так оце “щось” і обслуговують більше 3-х тисяч законів, які щорічно реєструються у парламенті. Проте, достеменно відомо, що головне не закони, а створені ними конкретні регуляції.

А можливо наші біди від того, що добір кадрів-управлінців, навіть в умовах прозорого конкурсу і публічних виборів, гарантує “сірості” тепле місце у ієрархії державних і виборних посад.

Із діалогу у стінах парламенту. На запитання кореспондента “Голосу України”: “Чи може новим Генеральним прокурором України стати Містер Ікс?”, — один із керівників депутатських фракцій відповів: “Містер Ікс, як і будь-який громадянин, може стати ким завгодно. Ймовірність, що саме Містер Ікс чи Ви можете стати ким завгодно в Україні дуже висока. Така країна”.

А можливо, а можливо... можливо ми так і не визначилися, чого ми хочемо? Як бути науці і діяти науковцям у такій ситуації? На нашу думку, єдине — залишатися патріотами, адже наші відкриття є і будуть джерелом легітимності нової української політичної нації. Успіхів нам!

Надійшла 8 вересня 2016 р.